

нето на тие съблазнителни новости, — че имало и дѣца удавени, и труповетѣ имъ плуватъ!

Тукъ Милица не утрая. Тя захлупи романа тъкмо тамъ, дѣто се зафащаше дуела съ сабя между благородния герой и петѣтъ му врагове — царедворцитѣ на Хенриха III.

— Да вървимъ, Йордо!

Тя се поскъта набързо прѣдъ огледалото, тури си напѣтата шапка съ щраусовото перо, Йордо повика единъ пайтонъ и фукнаха къмъ Ючъ-Бунаръ.

Милицивото сърдце туптеше отъ любопитство.

Още при влазянето въ Солунска улица Милица и Йордо видѣхъ прѣдвѣстника на Ючъ-Бунарския потоцъ: една планинска бара, която минува край София, бѣше сжщо прѣлѣла и прѣобърнала тая пò-ниска часть отъ улицата на мѣтно, жълто блато. Конетѣ нагазиха въ поройната вода и потънахъ до корема. На Милица гърдитѣ бѣхтехъ... Ами какво ли ще е на Ючъ-Бунаръ? Конетѣ изгазихъ съ мѣка и излѣзохъ на сухо. Бичѣтъ плюсна пакъ по гърбоветѣ имъ и тѣ отидохъ напредъ, оставяйки по улицата ивица отъ мокритѣ слѣди на пайтона.

Излѣзохъ на Витошка улица, минахъ край свети Кралъ, завихъ на западъ и ударихъ кждѣ Ючъ-Бунаръ.

Имаше и други кола, що бързахъ по посока на Ючъ-Бунаръ. Зрѣлището на разорение и нещастия привличаше столицата къмъ прѣдградieto ѝ. Милица и Йордо горѣхъ отъ нетърпение да заваратъ катастрофата въ пълнотата ѝ.

Милица, естествено надарена съ богато въображение, което романитѣ още пò развивахъ, си прѣдставяше вече умствено картината на наводнението... Какъ страшно бучеше водата, въ която се обръщатъ разни покъщници, дрѣхи, сждове на разсипанитѣ потопени къщи! А мѣжду тие уломки и безименни нѣща плуватъ трупове, съ лица